

เรื่องของเด็ก ๆ

โลกของเด็กสะอาดบริสุทธิ์ บางครั้งเกินกว่าที่ผู้ใหญ่จะเข้าใจ จึงได้มีนักประชุมนำคนกล้าว่า ควรจะปล่อยให้เด็กได้อยู่ในโลกของเขาให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ อย่างให้เข้ามาร่วมในสังคมผู้ใหญ่เพื่อความยุ่งยากลับซับซ้อน และไม่ควรจะสะอาด เพราะจะทำให้เด็กไม่ได้เรียนรู้อีกด้วยไป

ที่จะเล่าให้ฟังเป็นเรื่องจริง ซึ่งถ้าพ่อแม่ที่ไม่เข้าใจไปหลงคิดว่าเด็กคือผู้ใหญ่ตัวเต็กราก เดียแล้ว ความเมินเห็นของเด็กๆ ก็จะสูญหายไปในไม่ช้า ซึ่งน่าเสียดาย เพราะเป็นการบีบโอกาส ในเรื่องความคิดอิสรภาพของเด็ก ทำให้เข้าใจชีวิตร้าว ไม่รู้เริงเท่าที่ควร

ในครั้งนี้จะเล่าถึงเด็ก 3 คน ลองอ่านดูว่า ความไร้เดียงสาของเด็กประกอบด้วยความกตุณเป็นมะนาว จะผังผันแปรอ่อนให้พอสมควร

อัพ และ ป้อม เป็นพี่น้องกัน อัพ ขณะนี้โถและเรียนหนังสือชั้นประถม 4 แต่มีอย่างเด็กๆ อยู่ก็ได้แสดงความฉลาด และมีลูกเล่นให้ได้หัวเราะกันเสมอๆ เช่น

เมื่อได้ 3 ขวดกว่าๆ พาไปเที่ยวร้านสะดวกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีความพยายามลดลง พ่อค้าบอกว่า “อื้นบันชิวามีก้อน” อัพลากขันยืนบนเบอร์ตันแล้วใช้น้ำซื้้อไปทางซ้ายที่ทางขวาทันที นับ หนึ่ง สอง ไปเรื่อย พ่อค้า

ถึงปลายสะพานเขาก็บอกว่า “67 อันพ่อ” นี่แสดงถึงความนัดและการไม่ยอมแพ้ ก็ใจจะไปกวนนับว่าทั้งหมดมีอยู่เท่าไร

เมื่อพ้ออยู่ได้ 6 ขวด อยู่ชั้นประถม 2 อ่านหนังสือได้แทบทุกตอน และชอบอ่านพากย์ร้องหนังสือพิมพ์ ครั้นนี้เข้าว่า ชั้นเอกกรรมบ้าไม่จับของสงวนของนักเรียน แล้ววิงหนัยไป อึ้งก็ไปถามแม่ว่า “แม่ฯ ของสงวนนีมันอะไร แล้วเข้าเอาไปได้ไหม” แม่ก็พุดอ้อมไปอ้อมมา อึ้งบอกว่า “อะไรล่ะแม่” ในที่สุดแม่ก็หนบมีญาภิเษกเลียนอกให้ทราบฯ อึ้งพยายามเลิกถูกและเข้าใจดี ความเข้าใจของอัพก็มากกว่า อีกของอะไรที่ชั้นเอกนั้นไม่ยอมไป เพราะเขียนว่าวิงหนัยไป

ส่วนป้อมนั้นถ่างจากอัพมาก เพราะอัพเป็นเด็กเรียบร้อยและหวาน ส่วนป้อมนั้นน่ารักและลูกแกะโคงโคงเสียงแหลมกว่าอื่น ขณะนี้อายุเกือบ 4 ขวดแล้ว พูดเก่ง และมีอะไรที่ทำให้ผู้ใหญ่ไม่เหงาได้มาก เช่น

วันหนึ่งขณะที่นั่งรับประทานอาหารเย็นกันในครัว ก็รู้ว่า “ป้อมบังเอิญแก่วงชาไปถูกขาพ่อ พ่อค้าบอกว่า “ป้อม ขอโทษพ่อเดียก่อนนะลูก” ป้อมบอกว่า “ขอโทษ พลัวไฟไหม้ได้ใช่ไหมคระ”

วันนั้นพ่อไม่อยู่บ้านไปประชุม แม่คุณเตียวก็เห็นห้องพอดแล้ว เช้านั้นถูกๆ ไปโรงเรียน อัพทำเองเสร็จ

(โปรดอ่านต่อหน้า 58)

เตี้ยและภาษาเรียนรู้

นายเตี้ย ขณะน้ายังได้ ๓ ขวบ พูดได้สาระพัดพื้นที่เกินทำทุกที ออดอ้อนมากมาย จนทำให้คนถึงว่า เมื่อเล็กๆ ที่เรายังไม่พูดสนิท พ่อแม่ก็นั่งบ่นกันว่า เมื่อไรนายเตี้ยจะพุดลักษณะนี้ พอมานาเดียวต้องตามใจม้วนเมื่อไรเข้าจะหยุดพุดลักษณะนี้ เพราะตลอดเวลาทุกตอนอยู่ จะมีเสียงนายเตี้ยดังกับบ้านอยู่ตลอดเวลา หึ่งๆ “พ่อ พ่อ ทำไร่นะ” ถ้าไม่ตอบก็จะทะเลกันอยู่อย่างนั้น หรือ “แม่ แม่คับ แม่แต่งตัวไปทำงานใช่ไหม” บางทีกรองเพลง เป็นต้น ถ้าเราจะลองนึกดูว่า กว่าที่เด็กจะพูดได้อย่างนี้ เขาผ่านกรรมวัชรอโนมาบ้าง

ก่อนอื่นควรจะได้รู้พัฒนาการเกี่ยวกับการออกเสียงอย่างย่อๆ สักเล็กน้อย กด่าววิธีคือ เด็กเมื่อเกิดมาใหม่ๆ ก็ร้องให้ได้เองโดยไม่ต้องมีการสอนกัน เป็นไปตามธรรมชาติ เพื่อนอกใจจะอะไรบางอย่าง และให้คนเดียงได้ทราบ เช่น ทิวนม ปากห้อง ไม่สบายตัว เมื่อกิน เมื่ออาย ได้ ๓ เดือน เขายังเริ่มเปร่งเสียงจากลำคอ ซึ่งเป็นเสียงอ้อ แօ แบบหารัก เสียงว่าๆ เช่นเสียงระหว่าง อา อุ โอ เป็นต้น หัวใจเริ่มจะมีเสียงแล้ว อีก ลักษณะนี้ พ่อแม่เริ่ม

ต้นเห็นคุยกับลูก พยายามจับคำของลูกแล้วใส่คำพูดให้เช่น ลูกออกเสียงว่า อา ก็จะว่าอุพูด อา เวียก อา ได้แล้ว เป็นการคุยกันเกี่ยวน้ำเสียงมากกว่า เพราะเด็กยังไม่รู้เรื่องแก้อาจจะกว้างในเรื่องนี้ ข้ม มองร้อง แต่ยังไม่เข้าใจ ๖ เดือน เด็กเริ่มออกเสียงช้าพวยๆ และผู้ใหญ่มักจะสอน เช่น หน้าๆ จาระ เด็กก็จะเริ่มพูดได้ ๘ เดือนขึ้นไป หงษ์แล้วแต่ว่า เด็กปักหนักปักเบาตามภาษาชาวบ้านว่าที่จริงก็อ ความพร้อมของอวัยวะเบล่ยงเสียงและสมองซึ่งมีอัตราความเร็วในการแตกต่างกัน ถึงความพร้อมไม่เท่ากันในเด็กแต่ละคน บางคนเร็วบางคนช้า เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำๆ คำตามที่ผู้ใหญ่สอนท้องเป็นคำๆ ๆ ไม่ต้องใช้อวัยวะมากนัก เช่น แม่ ใช้ทิร์มีปากกับเสียงจากลำคอส่วนพ่อนั้นออกจะยากกว่า เด็กจึงมักเรียกแม่ก่อนพ่อ เด็กจะจำแม่นและเรียนแบบ ผื่อครั้ง ๒ ขวบ ก็จะสามารถพูดประโภคตันๆ ได้

ทันมาถึงกรรมวิธีการสอนพูดให้แก่เด็กนั้น ก่อนที่เด็กจะพูดได้ เด็กจะต้องฟังเสียงก่อน ถั่งนั้นบางครั้งเราพบว่า การที่เด็กพูดไม่ได้ดี พูดไม่ชัดมากๆ สาเหตุเป็นเพราะหลายประการ อาจจะเป็นได้ว่า ผู้พูดหรือพูดให้เด็กฟังไม่ชัดเจน หรือเป็นเพราะสภาพห้องเด็กมี

→

ความบกพร่อง ซึ่งต้องเป็นประการหลักท้องให้แพที่
สำรวจและหาทางแก้ไข

เมื่อเด็กพึงแลดูจังหวะที่เข้าจะเล่นแบบพุดตามได้
ก็จะพุดตามเรา แต่ไม่มี การออกเสียงที่จะเป็นเสียงการไม่
ชัดเจน ขาดด้อยค่าเสียงอนุญญาติ ในเรื่องน้ำเสียงที่มี
สติบัญญาค่าจั่นการพูดที่ชัดเจน เพราะพูดได้นานและเร็วกว่า
ปกติ แต่ไม่ได้มายความว่าเด็กพูดช้า หรือพูดไม่ชัดจนถึงตัว
บัญญาเสื่อมธรรม แรกๆ เด็กจะพูดคำเดียวโดย ๆ ก่อน แล้ว
จึงรวมเป็นสองคำ แล้วจึงรวมเข้าเป็นประโยค

ทักษะความคิดทำไม่ได้ด้วยตนเอง ต้องมีการฝึกการพูด
เป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ด้วยนัดอันความพร้อม และฝึกฝน
จังจะทำได้ ไม่เกินอันการค่าว่า คืน กลาง หัวมื้อร่างกายพร้อม
ก็ทำได้เองโดยไม่ต้องผูกตัว ดังนั้นถึงหัวคุยจะทำให้เด็ก
พูดได้ดี ตัวเด็กเอง พูดพูดซึ่งก็พอแม้คนเลี้ยง และ
การให้แรงกระตุ้น

ในการฝึกพูด เราเริ่มก็จะพบว่าเมื่อเด็กพูดไม่ชัดพื่อยแล้ว
ก็เลยพูดไม่ชัดแบบลูกบ้าของเพรษานกด แต่นั้นไม่ควรอย่างยิ่ง
เพราะเรามีภาระน้ำเสียงจะพูดชัดเมื่อไร ด้วยการเด็กจะพูดชัด
ขึ้นมาเราอีกจังหวัดไม่ชัดแบบเข้าๆ ออกๆ วนเวียนถูกต้องแล้ว เดยก
เอาแบบอย่าง และจะติดนิสัยไปจนได้ แก้ไขลำบาก จึงควร
ระวัง ไม่ว่าเด็กจะพูดอย่างไร ผู้ใหญ่ต้องพูดชัดเสมอ

สำหรับการให้แรงกระตุ้น หมายถึงว่าเมื่อเด็กพูดได้ดี
หรือชัดเจนก็ควรให้กำลังใจด้วยการชมเชย หรือให้รางวัลเป็น
ชนิดเด็กๆ น้อยๆ เด็กเล็กๆ การจะได้รับรางวัลมากกว่าการลง
โทษ จะเป็นการช่วยให้แก่ทำงาน ในทันคราพกหนูได้อบายนด์
เป็นพันพ้อใจ

นอกจากควรจะดูน้ำเสียงของการพูด เป็นการย้ำ
ให้เด็กจากพูด เช่นพาไปเทียบช่วงใหญ่ ตามว่าเห็นจะไร

บาง ถ้าชอบไม่ได้ต้องให้แล้วให้เข้าอกในมี ก็เป็นการเพิ่ม
พูนความรู้และคำพิพากษา เวลารับประทานอาหารควรสอนทานเบาๆ
กวนคุกไปด้วย หรือเวลาดูทีวี ชาท่าให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน
และอยากรู้พูด

ขอควรระวังในการฝึกพูดด้วย ไม่ควรเร่งรีบเด็กหรือ
คาด ว่า เพาะจะทำให้เด็กเกิดบัญญาทางอารมณ์ อาจจะออก
มาในรูปพูดติดอ่างไว้ เพราะจากการศึกษาพบว่า เด็กที่พูดติด
อ่าง เนื่องจากเกิดบัญญาทางอารมณ์ เกิดความไม่แน่ใจ และ
ถูกเร่งรีบให้พูดมากเกินไป และโรคติดอ่างรักษาลำบากมาก จึง
ไม่ควรกล่าวให้เกิดขึ้นในตัวเด็กเป็นอันขาด

ดังนั้นจะเห็นว่าการเรียนพูดในเด็กไม่ใช่เป็น
สิ่งที่ง่ายเลย เพราะมีอิทธิพลหลายประการเข้ามา
เกี่ยวข้อง เราทั้งผ่านวัยนั้นๆ มาแล้วเท่านั้นว่าบันเรื่อง
ที่เด็กน่าจะทำได้ น่าจะพูดได้แล้ว ถ้าได้คิดสักนิด
นึงก็จะความแตกต่างระหว่างบุคคล เราจะไม่เร่งรีบ
โดยตลอด ที่ทำกิจกรรมที่เด็กอ่อนในวัยเดียวกัน
ทำได้เลย □

(ต่อจากหน้า 56)

เรื่องของเด็ก

เรียบร้อย เพราะรถจะมารับ 7.40 น. ส่วนปีอนอนหัวหน้า
แต่งตัวแล้ว แต่ยังไม่ยอมทานข้าว แม่ที่กำลังยุ่งกับโน้ตบุ๊ก
บอกว่า “ปีอน ไปทานข้าว เดี๋ยวรถมาแล้วก็ไม่ทัน แม่
ซักจะอารมณ์เตียดแล้วนะ” “ก็ไปกินชิบเต็มเลยซิแม่”
ปีอนบอกหน้าตาเฉย

คืนหนึ่งแม่ซึ่งตรวจข้อสอบมากก็เพลียพากลุกขึ้น
นอนแล้วก็เลยล้มคว่ำลงนอนข้าง บื้องพูดว่า “แม่ลงไป
หยอดถุงหมาให้น้องหน่อย” ด้วยความเห็นอยู่ขี้เกียจจะลูก
ขึ้นแม่ก็เดยประคบว่า “เออ ป้อปอนกันหมาทุกวันนาน
หน้าจะเหมือนหมาแล้ว” “โกรว่า หมานั้นหน้าเหมือน
ป้อปอนหากระดับแม่ก็อ” ป้อบว่า (ถ้าเราจะต้องกิดก็จะได้
เห kup แต่ ถ้าป้อปหน้าเหมือนหมาน้ำตาไม่ตรายในความ
กิดของเด็กๆ แต่ถ้าหมาน้ำหน้าเหมือนป้อปก็ไม่เป็นไรไม่เสีย
เหลี่ยม)

ตอนกลางวัน ๆ นั้นอาการค้อนข้างร้อน แม้จะ
เป็นวันหยุดตาม พ่อคุ้ปอคั้วยเรื่องค้อร้อน ป้อปเดิน
เทร์ไวเพริ่มสักพักก็พูดขึ้นโดย ๆ ว่า “วันนี้เราเทะ
เพื่อนร้องให้ม้าสามคนแล้วจะบอกให้” หมายถึงชู้ว่าระวัง
จะเกยรัวๆ ไม่นอก)

ที่นี่มาพูดถึงนายเอกบ้าง นายเอกเป็นลูกโภน
อายุ 3 ขวบ กำลังเติ่งวัยมาก รายนิ่นทุกชิ้นมากพอๆ
 เพราะเป็นลูกคนเดียว เวลาอารมณ์ตีกันน่ารัก แต่ถ้าหงุด
 หงิดแล้วพูดกันไม่รู้เรื่อง บางครั้งก็ห้องใช้ไม่แข็งกันบ้าง
 ให้สมกับที่เขาว่า “กระทอนไม่ทุกกิ้ไม่หวาน”

เมื่อไม่นานมานี้พ่อพารครอบครัวไปเยือนบ้านที่
 ศรีราษฎร์ ก็โปรดไฟกัน นายเอกชอบนั่งร่าไฟมาก พอด
 พลบๆ เขายังก่ออย่างไรก็ไม่มีใครทราบ ถ้าว่า “อา
 นสกานจะไวนะ” อาจารย์คงออกไปเห็นแก่บ้าวะคุณๆ

อ่านไม่เห็นกับอกว่า “ไม่ทราบครับ” เอกบอกว่า “ถ
 ถ้านี่รอกไฟไว้ล่ะอาคับ” จริงของนายเอกเข้าพูดแล้วว่า
 หน้าเป็นเชิงว่า ใช่ แค่นกไม้รุ้ง คุ้มล้วนๆ ขันที่เก็งทำกการ
 เม็ดผู้ใหญ่ได้

แม่เป็นคนรักสัตว์ ก่อนไปศรีราษฎร์ได้ไปของ
 ลูกสุนัขกับเจ้าของเขาไว้เป็นตัวผู้สองตัว ถ้าว่าความยิน-
 ยอมของนายเอก สวายทั้ง 2 ตัว ปรากฏเมื่อไปเอามา
 เดียงหลังจากกลับจากศรีราษฎร์แล้ว ไม่รู้มีคิดที่ไหนในใจ
 ตัวถอยไปเสียได้หนึ่งตัว ทั้งๆ ที่ใส่ปลอกคออยู่ พอมา
 บอกนายเอกพร้อมทั้งເօນหมาทัวผู้หนึ่งทัวเปลี่ยน เอาคัว
 เมียมาหึงตัว นายเอกบอกว่า “หมานั้นควบอาไปนี่
 แม่นคัน” เพราะที่บ้านถ้าของหายเรามักพอกันว่าหมานั้น
 ควบอาไป

เมื่อเอารูกหมายมาใหม่ ๆ แม่ก็ห่อมากรองนม
 คลุกข้าวให้กิน อุ้มนั้นหหมัด อาบน้ำ นายเอกซักจะ
 อิจฉาทำโยye ทอกกลางคืนเดินมาชักกับแม่บ่อจะนอน
 กับแม่ฯ ก็บอกว่า “แม่ยังไม่ได้อ่านน้ำ ไปนอนกับมัน
 ไปลุก” เอกถามว่า “แม่รักลูกหมายมาใหม่” “รักซึ่ลูก
 ทำไมรี” เอกอยากรู้แม่รักหมายเอกสารถ้อยนี้แม่” พึ่งแล้ว
 น่าสงสารเบ็นการคิดพ้อต่อว่าฯ แม่ซักจะรักหมายมากกว่า
 ลูกเสียแล้ว ต้องยอมลดกัวเป็นหมาให้แม่รักบ้าง

ถ้าท่านผู้อ่านฯ และรู้สึกว่าไม่เข็นทุ หรืออยากรู้
 จะเล่าเกี่ยวกับความรักของเด็กๆ จะลังมาลงบ้างก็ไม่ชัก
 ข้อง เพราะขอสัมภาษณ์สำหรับเด็กโดยเฉพาะ □